

pobude, predlogi, razmišljanja Sveta za turizem

OCENJEVANJE SE JE PRIČELO

Osat se je poboljšal

Res je, da se poletje nagiba proti koncu, pa je bilo na našem prvem letošnjem ocenjevanju jasno, da nismo še ničesar zamudili. Morda smo se izognili pretirani vročini in poletnemu mrtvilo po krajevnih skupnostih, ko so skorajda vsi še na dopustih.

Ze v eni zadnjih števil glasila smo z veseljem ugotovili, da sta se prijavi kar dva »prejemnika osatov«. Lahko pripisemo, da tako naša akcija počasi, pa vendarle zanesljivo dobiva prave oblike začetne poti. Torej popraviti se in potem ponovno štartati! Štartalimo v Kozarjah. Deževje prejšnjega dne je napravilo svoje. Ko smo omenjeni krajevni skupnosti pred dvema letoma podelili osat smo pripisali, da je najbolj zanemarljen del prav pod železniško progo. Danes ji pravijo Podvozna pot, starejši krajan pa poznajo ta predel pod imenom Komarjeva vas. Takrat smo objavili še dve fotografiji, ki sta zanemarjenost le še potrjevali. Izvedeli smo, da je bilo v samem kraju veliko ogorčenosti, torej je članek vendarle imel dober vpliv na ureditev okolice.

Ogled smo opravili ponovno. Če bi govorili o izjemni urejenosti bi preveč lagali. Lahko pa trdimo, da je viden velik premik. Hiše postajajo vse bolj urejene, okolica je očiščena. Videti je še veliko zanemarljenih jarkov, ki so po vsej verjetnosti nikogrnja last. Zanimivo je videti vrsto hiš, kjer se natanko vidi, da nekdo skrbi za okolico in vsi ostali ga posnemajo, na drugi strani pa je ostala neočiščena vrsta hiš, kjer se košatijo velike stavbe, z še večjimi ograjami, za ograjo pa lahko najdeš vsakršno nesnago. Ali je tudi ta del nikogrnja last?

Razočarani pa smo nad gostilno »Niko«, oziroma natančneje nad »bujno ograjo«, ki meji njegovo hišo med ulico. Je nekakšna mešanica plevela in robidovja, kar deluje za gostilno izredno neestetsko in je očem še veliko bolj izpostavljena.

Ostali del krajevne skupnosti je na splošno vzorno urejen in jasno se vidi, da je med krajanj skrb za čisto okolico zelo prisotna.

Omenjena ocena pa nikakor ni primerljiva z oceno krajevne skupnosti Iška vas, kjer varstvu okolja še posebno skrbi posveča Turistično društvo. Vse bolj pa se jasno vidi, da TD ob koncu leta le poskrbi za podelitev plaketa za najbolj urejeno hišo. Krajanj sami dobesedno tekmujejo v urejenosti dvorišč in vrtov.

Najbrže ne bi storila prav nič narobe, če bi enostavno prepisala lanskoletni članek. Kazalo bi pripisati, da so lipe v tem času postale še bolj košate, da so ljudje še bolj prijazni. Ko smo postajali na sredini vasi, nas je sprejela ženica, ki »ima na skrbi« cvetlično gredo ob največji lipi v vasi. Torej je jasno, da je zavest imeti urejeno okolje prisotna od najstarejših pa vse do najmlajših prebivalcev. Ponosni so lahko na idilično vasico pod Krimom, kamor bi morali vsi večkrat zaiti. Morda bi potem tudi mi bolj skrbeli za naše okolje.

MOJCA ČERNE

NA OBISKU NA KMETIJAH ODPRTIH VRAT

Vabljeni otoki samotnih bregov

»Kaj, v časopis da bi me radi dali?« se je čudil gospodar Ludvik Rus v svoji prostorni, s stiliziranim lesenim stropom opremljeni hiši na visokem Špilju, ko sem onega nedeljskega popoldne zarožlal pred njim z beležko in fotoaparatom. »O, pa saj nisem edini, ki ima kmetijo odprtih vrat, takšnih je tod okoli še nekaj.«

Ludvik Rus je prava kmečka grča polhograjskega hribovja. Ujet v svoja bregovnata brezpotja, daleč ven

Vrata Ludvika Rusa so vsakomur odprta

iz doline in ob poti, po kateri se komajda prigrizejo traktorji, vztraja na svoji kmetiji in ni mu kaj prida mar, če celo mnogi iz doline beže v tovarne za lažjim zasluzkom.

»Največja težava tu gori je vsekakor breg,« pravi Ludvik. »Človek ne more delati s stroji tako kot bi rad. Še sreča, da imam sinova, ki mi popoldne po službi pomagata.«

Vendar pa Ludvik ni kaj dosti okleval, ko so ga pobarali, da bi vrata svoje domačije odprl tudi mimo-idočim hribovalcem. Ve, da je odprtost in gostoljubnost v odmaknjenih hribovih vsaj tako potrebna kot dobri stroji. Tako je od letos pomladi na njegovi kmečki mizi tudi vpisna knjiga s štampiljko za vse, ki jih primami nova polhograjska planinska pot ali se kako drugače radi odpravijo v te hribe. »Do zdaj še ni bilo kakega posebnega navala,« pravi. »Menda jih bo več prišlo oktobra. Morda tudi pozmi, ko bo sneg in bo vse sililo na smučanje. Za zdaj pa prihajajo v glavnem le čez vikend. No, vsakomur, ki pride, postrežemo, le mora se seveda prej najaviti, kajti sicer nas lahko dobi kje zunaj pri delu. Tega pa ne bi radi.«

Na dobro malico h kmetu Trobcu

Lep kos edinstvene hribovske idilike smo našli tudi čisto na drugem koncu zaloške ali srednjevrške doline, če hočete, pri kmetu Alojzu Trobcu. Fičko ljubeznive Srednjevršćanke Mimi, ki se mi je ponudila, da me popelje k njemu, je komajda premagoval strmi breg in v pajčevini razjednih kolovozov smo le stežka našli pravo pot. Zato pa je pogled na Trobčevo domačijo in njegovo idilično okolico, do katere smo se prigrizli, že hip nato poplašal ves trud. Pod zajetno zgradbo z majhno vgrajeno kapelico je sameval pristni kozolec-toplar in bil je tudi čebelnjak in obilo sadnega drevja in prečudovit pogled na Crni vrh in Dednik, nekje v bregu pod hišo pa so se kot na kaki planšarski razglednici melanholično pasle krave.

»Nekaterim se zdi tu gori kar lepo,« je potrdila idilični naravni ambient tudi Trobčeva mama Francka, ko smo sedeli ob dobri domači salami v njihovi kuhinji, medtem ko je bil sin Alojz z družino na Planini. »Se zlasti všeč je lovem. Vendar pa mislim, da kmetija odprtih vrat tu gori ne bo kaj prida nesla. Predaleč smo od naselij. Za zdaj ljudje le bolj malo prihajajo, v glavnem le osamljeni izletniki. Vendar pa vsakomur, ki pride, postrežemo. Gostje še zlasti pohvalijo našo salamo, medtem ko s kosilom do zdaj še nismo postregli. Sicer pa tako ali tako o vsem odloča Alojz, sama se z vso to turistično stvarjo ne maram kaj dosti ukvarjati.«

Frančiška ima gotovo nemalo drugega dela čez glavo. V hlevu imajo, kot pravi, okoli dvajset glav živine in enega konja in to terja obilo skrbi od jutra do mraka. Včasih, ko še ni bilo traktorjev, so imeli pri hiši več konj. Tudi vole. Toda to je že davno, kakor je daven in pozabljen tudi čas, ko je bil tu gori tudi navadni kruh še pravi praznik.

BRANKO VRHOVEC

Domačija Alojza Trobca nudi tudi čudovit razgled

Ob problemih je v Tomišlju marsikaj urejeno

Krajevna skupnost Tomišelj leži na južnem obrobju barja. Del njenega ozemlja sega visoko v severna pobočja Krima, pod katerim so naselja Tomišelje, Brest, Strahomer in Vrbljenje. V njih živi 874 prebivalcev. Krajevna skupnost je med manjšimi. Ima podobne težave in tudi rešuje jih podobno, kot druge vaške skupnosti. O problemih in uspehih smo se pogovarjali z Marjanom Žagarjem, ki je že drugo mandatno dobo predsednik sveta krajevne skupnosti.

— **Kako vam to uspeva?**

Mislim, da tako kot v drugih vaških krajevnih skupnostih. Realno načrtujemo, sodelujemo z občino in interesnimi skupnostmi, predvsem pa ljudje veliko prostovoljno delajo.

J. K.

V poletnih mesecih na Brezovici

V prvi polovici junija je bil na ombočju naše občine avtorally, ki ga je organiziralo Združenje šoferjev in avtomobilov — ZŠAM Dolomiti. Člji tekme je bil na Brezovici. Sekciji ZŠAM Brezovica je bila zaupana zaključna prireditev: streljanje z zračno puško, ki je bilo sestavni del avtorallya; proglasitev zmagovalcev in po končanem programu zabava. Prireditve je povsem uspešna.

Balinarski športni klub Radna in Krajevna organizacija ZB Brezovica sta v počastitev Dneva Borca, 5. julija organizirala tradicionalni balinarski turnir. Sodelovalo je 16 ekip z Gorenjske, Primorske, Ljubljane in okolice. Turnir je trajal ves dan. Z lepo igro in vedrim razpoloženjem so bili zadovoljni tudi gledalci — ljubitelji balinjanja.

Turnir so finančno podprle delovne organizacije s praktičnimi darili za srečeval in sicer: Avtohiša, Slovenijaavto, Tovil, obrtnik Hudohmet s svojimi izdelki »krokodil« in še drugi iz Ljubljane. Vsem za pomoč in dobro voljo iskrena hvala!

Samo teden kasneje je tukajšnje prostovoljno gasilsko društvo priredilo veliko vrtno veselico. Prireditve je bila številčno zelo obiskana. Za vedro razpoloženje je poskrbel zabavni ansambel z domačimi vižami. Tudi tokrat so se gasilci izkazali.

Brezovčani pa se niso samo zabavali, ampak tudi delali. Odbor za izgradnjo telefonskega omrežja, ki je zelo aktiven, je v začetku avgusta pričel z izkopi in polaganjem kablja za telefonsko omrežje.

Trenutno je akcija v polnem teku. Krajanj pridno pomagajo in bodo dela pravočasno končana. Zanimanje za telefonske priključke je izredno. Krajanj so finančne dajatve že skoraj 100 odstotno poravnali.

Vzporedno s tem teče akcija za sanacijo vodovodnih zajetij, kajti voda je postala na Brezovici problem številka ena. Večina gospodinjstev je v popoldanskih urah brez vode. Zajetja so stara in iztrošena. Dotok vode iz mestnega vodovoda je zaradi premajhne premera cevi nezadosten. Vse to terja takojšnje ukrepanje. KS se trudi, da bi s pomočjo občine in drugih organov rešila ta problem, ki se že dolgo vleče in povzroča med krajanj negotovanje. Pripravljalna dela so v polnem teku. Urejejo se cestišče do zajetja Radna za dovoz gradbenega materiala. Ravno tako so v teku priprave za dokončanje del na zahodnem vodovodu. V kolikor bodo še pravočasno zbrana tudi finančna sredstva, bodo dela pravočasno opravljena.

Tone Slobodnik

— **Kako vodarna vpliva na razvoj krajevne skupnosti?**

V krajevni skupnosti se zavedamo, da je izgradnja vodarne prinesla napredek v naše vasi. Uredili smo odvoz smeti in dobili bomo kanalizacijo. Tu pa se zopet zatika zaradi velikega prispevka za priključitev, ki gre na rovaš slabega dela pri izgradnji primarne voda. Potrebni bodo ponovni izkopi, ker niso urejeni priključki.

Vodarna je v nekaj letih prinesla napredek, ki ga podobne vaške skupnosti doživljajo v več desetletjih. Še posebej v današnjih časih je cena visoka, pa naj si bo v denarju ali v prostovoljnem delu. Tu so še omejitve pri gradnji, kmetovanju in drugem.

— **Pa vendar nimate samo problemov?**

V letošnjem letu smo dokončali izgradnjo javne razsvetljave, ki smo jo gradili po delih dve leti. Prispevali

IZ ROBA

O Robu in njegovi zanimivi okolici

Naša občina premore veliko lepih krajev, ki so znani po svojih značilnostih, mi pa vas danes seznanjamo z nekaterimi v naši KS, ki so vredni pozornosti in obiska.

Vas Veliki Osolnik je od Rašice oddaljena približno 3 km, leži na 710 m visokem hribu na izrazito kmetijskem predelu, zadovoljivo obljudena, prebivalci so gostoljubni in razgled z vasi prekrasen.

Iz časa NOB je znana Krvava peč, ki je bila zaradi svoje naravne lege zatočišče prvih aktivistov in borcev in čisto priča bojem, ki so se odvijali po obsežnih gozdnih predelih Mokra in Mačkovača.

Svojo pripadnost NOB je prebivalstvo kruto plačalo, ugasnila so mnoga človeška življenja, dvakratni požig vasi in izselitev. Ta usoda je doletela tudi nižje proti Iški ležečo vas Bukovec. Plen ognja pa je takrat postalo še veliko vasi naše KS. Naj nam to ne ostane v pozabi, zlasti pa spomin na krvave žrtve padlih borcev in pobitih talcev.

Obstoja ljudsko izročilo, da so se v turških časih dekleta raje podale v smrt s skokom preko pečine v prepad, kot da bi postale turški plen. Pečine so bile krvave in v resnici imajo še zdaj barvo, ki je slična krvi in se imenujejo Krvave stene, po teh je vas dobila svoje ime. Kaj je legenda in kaj je resnica?

Pod cerkvijo se pričena skalnati predel, ki se spušča proti Iški, v teh, skoro nepristopnih krajih so med vojno pod pečinami skrivali ranjence, ki so jih spravili tja s skoro nečloveškimi napori. Od vasi Bukovec vodi proti Iški skalnata pot, ki ni dokončana.

Naš namen je, da vas seznanimo tudi z zanimivim kulturno-zgodovinskim objektom, to je 816 metrov visokim hribom Sv. Primož nad Robom, s cerkvijo, ki je posvečena temu svetniku in je bila nekoč priznana in množično obiskovano romarsko središče.

Cerkev je bila zgrajena v 16. stoletju in jo omenja Valvazor v svoji »Slavi vojvodine Kranjske«, v njenem gotskem prezbiteriju so bogate freske, ki jih že več let postopoma obnovlja Zavod za spomeniško varstvo.

Prebivalci tamkajšnjega okoliša, imenovanega »Rute«, to je 9 malih vasi z maloštevilnimi krajanj, vlagajo izredne napore, da se zaščiti ta zgodovinsko-kulturni objekt. S svojim delom in finančnimi sredstvi so uredili notranjost, ki je bila zelo vlažna, uredili so celotni prostor, tako, da pridejo freske do prave veljave, v zadnjem času so obnovili ostriše, saj je zamakalo v notranjost. Namestili pa so tudi strelcovod, potrebna pa bi bila še fasada.

Mnogim obiskovalcem tega kraja pa vzbuja neprijeten občutek okolica, ki je neurejena. Okoli cerkve je bil v davnih časih zgrajen obrambni zid, ki ga je zob časa v teku stoletij močno načel, deloma je porušen, deloma pa v takem stanju, da se ga ne splača obnoviti, v veliki meri je k temu razdejavanju pripomoglo tudi topovsko obstreljevanje za časa NOB iz Velikih Lašč, saj je bila na zvoniku zaradi odličnega razgleda partizanska opazovalnica in tako je bila cerkev z obzidjem tarča topovskih granat.

V sklopu nekdanjega obzidja je tudi pokopališče, kjer je zdaj 15 družinskih grobov, tu počivajo tudi štirje

partizani. Vsekakor le-to danes ne predstavlja dostojnega poslednjega prebivališča pokojnih, saj ni obzidja in ne vrat in imajo živali tod prost prehod.

Potrebno je zgraditi 150 metrov obzidja v dolžino, višine 1,20 metra. To pa pretega možnosti krajanov, ki so sicer pripravljeni delati, vendar potrebujejo široko pomoč, saj gre za celotno ureditev kulturno-zgodovinskega objekta, ki pričra o naši preteklosti. Zeleli bi, da bi priskočile na pomoč pristojne občinske institucije in bi s skupnimi napori rešili ta problem.

Vse, ki imate veselje do čiste naravne lepote, vabimo, da si ogledate te kraje, predvsem vas seznanjamo, da vodi do Sv. Primoža nova lepa gozdna cesta od vasi Logarjev, ali pa preko Roba do Sela. Tam poteka evropska peš pot, po kateri često gredo tudi tuji. V Selu se lahko okrepcate tudi na »Kmetijski odprtih vrat« pri Silvi Kraševcu, nato naprej do vasi Zgončev. Uživati boste v miru, lepem okolju in prekrasnem razgledu. Jože Ivanc in njegova žena na Zgončev, pa sta kljub prezaposlenosti, zelo ljubezniva in pozorna do obiskovalcev, ki bi želeli kaj pojasnil.

ANGELA PUH

Javna razsvetljava na Brišah

Dolgoletna želja Brišanov pri Polhovem Gradcu, da se dokopljajo do javne razsvetljave, se je končno le uresničila. Letos poleti so zasvetila prava svetlobna telesa v kraju in to pri vaški prodajalni plina in mлека in pa pri kmetu Korošcu, kjer je avtobusna postaja. Pri akciji za pridobitev javne razsvetljave so izdatno pomagali tudi krajanj sami, ki so posekali in postavili drogeve in izkopalj jarke za kabl (na sliki).

B. VRHOVEC